

EL GRA DE BLAT

per HILARI RAGUER, osb

Deia el pare Guiu Camps que l'evangelista Joan, quan no parla en doble sentit, és que parla en triple. A partir de detalls reals, apunta sempre cap a sentits simbòlics. En aquest i altres indrets del seu evangeli, el verb *enlairar*, aplicat a Jesús, designa primàriament la seva elevació a la creu, però també insinua la seva elevació a la glòria del cel, a la dreta del Pare, pel misteri de la seva Ascensió, i encara suggereix l'enlairament en el sentit de tenir poder o potestat. Joan veu en l'elevació a la creu una imatge de la glorificació de Jesucrist, glòria que consisteix, com ha dit des del pròleg, a donar a tots els qui creguin en ell el poder d'esdevenir fills de Déu. En la conversa amb Nicodem que llegíem diumenge passat, Jesús es comparava a la serp de bronze que Moisès va enlairar al desert dalt d'un pal, que salvava els qui, picats per les serps verinoses, la miraven. *Mirar Jesús* enlairat a la creu, girar-se amb fe vers ell, ens obté la salvació. Per això al final del relat de la Passió diu Joan que li van donar la llançada per tal que es complís l'Esriptura que diu: «Miraran aquell qui han traspasat». A l'evangeli d'avui encara fa un pas més i assegura que, tot i que la fe és un acte lliure, sense la gràcia divina prèvia no podríem fer res, ni tan sols l'acte de fe. Diu Jesús: «Quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi». És des de la creu, i per mitjà de la creu, que Jesús ens dóna l'oportunitat de creure en ell i així salvar-nos.

Adonem-nos de la força teològica de la paraula *atrauré*. *Atreure* és el moviment contrari d'*empènyer*. Aquí hi ha tota la novetat del Regne de Déu tal com es realitzarà en Crist glorificat. Els reis de l'Antic Testament governaven el poble de Déu amb una força exterior: les armes, les lleis i les decisions o sentències reials. Era una coacció des de fora. Però aquella aliança va fracassar i el poble d'Israel va acabar en el desastre. Aleshores Déu va anunciar per mitjà d'alguns profetes que establiria una aliança molt diferent. És la que proclamava la primera lectura, del llibre de Jeremies: «Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu i ells seran el meu poble». Les lleis (les humanes i també les divines, començant pels deu manaments) sempre seran necessàries, i també les autoritats, a causa de la flaqueza humana, però en el règim del Nou Testament l'accent es desplaça de la llei i l'autoritat, que pressionen des de fora, a la gràcia de l'Esperit Sant, que és una força sembrada en els cors, i que des del fons més íntim de la persona actua com una energia que mou a complir de bon grat, per amor, la voluntat de Déu. Els profetes prediquen una religió del cor, més que de comportaments externs. El salm responsorial, el 50, el Miserere, culmina en el verset que repetíem: «Creeu en mi un cor ben pur». El sermó de la muntanya també proclama una religió del cor: no sols no matar, sinó ni enfadar-se amb el germà; no sols no adulterar, sinó ni mirar amb mal desig.

Aquest és el sentit de les paraules de Jesús, quan, en el triomf del diumenge de Rams, mentre el poble l'aclama amb entusiasme com a Messies i uns grecs

Diumenge 5è de Quaresma, cicle B

diuen que el volen veure, contempla per endavant la difusió de l'evangeli per tots els pobles, representats per aquells grecs, però alhora és conscient del preu que n'haurà de pagar: la Passió. Ho explica amb una comparació treta de la vida agrícola: «si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit». El deixeble de Jesús, empeltat pel baptisme en el seu misteri pasqual, ha de reproduir en la seva vida concreta aquest doble moviment de mort i resurrecció. Amb una fórmula paradoxal típicament seva, Jesús assegura que l'egoista que vulgui salvar la vida la perdrà, i que en canvi els qui la *odiïn* en aquest món, és a dir, els qui es decideixin a morir al pecat i viure per a Déu i per als altres, la salvaran.

El pare Guiu ho aplicava a la vida monàstica: el monjo centrat en ell mateix, que troba que la comunitat mai no fa prou per ell ni li dóna prou oportunitats per a realitzar-se, sempre viurà insatisfet, i en canvi el qui s'oblida d'ell mateix i només pensa en els problemes dels altres, serà feliç tot mirant d'ajudar-los. Aquesta recepta val també per als que no són monjos i volen aprendre allò que un conegut programa de ràdio anomena *L'ofici de viure*. Si procures ser gra de blat, no estaràs sol i seràs feliç, i de passada seràs sant.